

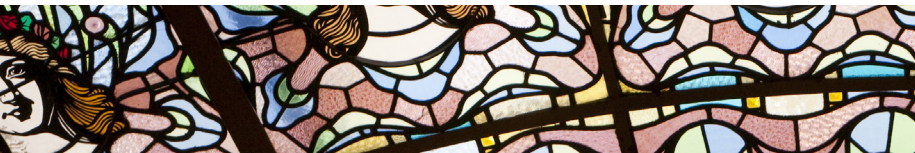

RÈQUIEMS MOZART | FAURÉ

Cor Jove de l'Orfeó Català
Orquestra de Cambra Terrassa 48
Esteve Nabona, director

ORFEÓ
CATALÀ
PALAU
DE LA
MÚSICA

Esteve Nabona, director

RÈQUIEMS MOZART | FAURÉ

WOLFGANG AMADEUS MOZART

(Salzburg, 1756 – Viena, 1791)

RÈQUIEM EN RE MENOR K 626

(versió Franz Xaver Süssmayr)

01. I. INTROITUS (4'36")
02. II. KYRIE (2'25")
03. III. SEQUENZ: DIES IRAE (1'49")
04. TUBA MIRUM (3'16")
05. REX TREMENDAE (1'50")
06. RECORDARE (5'04")
07. CONFUTATIS MALEDICTIS (2'18")
08. LACRIMOSA (2'47")
09. IV. OFFERTORIUM:
DOMINE JESU CHRISTE (3'16")
10. HOSTIAS (3'42")
11. V. SANCTUS (1'17")
12. VI. BENEDICTUS (5'00")
13. VII. AGNUS DEI (3'20")
14. VIII. COMMUNIO: LUX AETERNA (2'43")
15. CUM SANCTIS TUIS (2'30")

GABRIEL FAURÉ

(Pamiers, 1845 – París, 1924)

RÈQUIEM EN RE MENOR, OP. 48

16. I. INTROIT ET KYRIE (6'07")
17. II. OFFERTOIRE (7'50")
18. III. SANCTUS (3'04")
19. IV. PIE JESU (3'26")
20. V. AGNUS DEI ET LUX AETERNA (5'46")
21. VI. LIBERA ME (4'38")
22. VII. IN PARADISUM (3'09")

(T.T. 79'54")

Solistes MOZART

Ana Puche, soprano
Elisdenda Arquimbau, contralt
David Alegret, tenor
Pau Bordas, baix

FAURÉ

Serena Sáenz, soprano (cantaire del cor)
Esteve Gascon, baríton

No podem trobar cap catalitzador comú que unifiqui tant els elements musicals com el substrat cultural a partir del qual els compositors de totes les èpoques han abordat el tema de la mort i del més enllà, com a record pietós i oració pels absents o com a reflexió pels humans vivents, amb relació o sense amb la litúrgia de diverses comunitats religioses, des de les misses de difunts dels grans polifonistes del Renaixement, les *Exèquies musicals* de Schütz o l'*Actus tragicus* de Bach fins al *Rèquiem* de Mozart, *Un rèquiem alemany* de Brahms, el *Rèquiem* de Verdi, la *Grande messe des morts* de Berlioz, el *Rèquiem* de Fauré o el *War Requiem* de Britten, per citar-ne alguns dels més representatius.

EL TESTAMENT MUSICAL DE MOZART

El *Rèquiem en re menor* de Mozart, autèntic testament musical del compositor, commovedorament lligat a les darreres circumstàncies de la seva vida, ens impressiona en cada nova audició malgrat la seva gran popularitat. El problema que ens planteja com a obra inacabada —completada després de la mort del compositor pel seu deixeble F. X. Süssmayr, tot i que n'hi ha altres versions posteriors de diversos musicòlegs— ha estat bàsicament resolt pels investigadors.

La versió normativa tradicional no fou només obra de Süssmayr, sinó que també hi intervingué Joseph Eybler, un músic de talent amic de Haydn i protegit de Mozart. Mozart havia escrit tot l'«Introitus» i el «Kyrie» i havia deixat els fragments següents fins al «Lacrimosa» indicant-ne totes les veus i els passatges principals i precisant-hi algunes parts instrumentals. Al vuitè compàs del «Lacrimosa» el manuscrit s'interromp (una anotació d'Eybler testimonia que aquestes van ser les darreres notes escrites per Mozart). Dels fragments següents, resten esbossats d'aquesta manera el «Domine Jesu Christe» i l'«Hostias». Els tres darrers números manquen del tot, però és versemblant que fossin reconstruïts a partir d'esborranys o d'indicacions que desconeixem. Per al final, Süssmayr va transcriure la fuga del «Kyrie» amb les paraules *cum sanctis tuis*, un procediment habitual, però que probablement hauria tingut una altra solució en mans de Mozart.

Segons una opinió de Nikolaus Harnoncourt, «encara que ens hagi arribat de forma fragmentària i que hagi estat acabat per Süssmayr d'una manera molt sovint criticada, la cohesió, la concepció global i l'arquitectura del conjunt de l'obra em semblen molt convincents. No puc considerar les seccions complementàries com a cossos estranys des d'un punt de vista musical; totes elles són en essència mozartianes. Em sembla impossible i absurd de creure que un compositor de segon ordre com Süssmayr hagi pogut per ell sol acabar el "Lacrimosa" i compondre el "Sanctus", el "Benedictus" i l'"Agnus Dei". [...] Per mi, aquests moviments són també de Mozart, o bé perquè Süssmayr disposava d'esborranys adequats, o bé perquè Mozart li havia interpretat aquests fragments, que haurien restat gravats en la seva memòria. La diferència de qualitat tan manifesta entre la composició i l'orquestració de Süssmayr no fa sinó reforçar les meves conviccions. [...] Tota l'obra em fa la impressió d'un afrontament profundament personal, espantós i trasbalsador en un compositor que normalment separava de manera admirable la vida personal de l'experiència artística».

Pel que fa al rerefons espiritual del *Rèquiem*, basat en els textos llatins de la missa de difunts catòlica, Alfred Einstein afirma que aquest no és únicament religiós, sinó també tenyit de l'esperit maçònic que havia penetrat la darrera manera mozartiana, per l'obscur color instrumental amb *corni di bassetto*, fagots i trombons, l'adopció de certes tonalitats, i per una certa dualitat entre les tenebres del misteri i la llum de la gràcia. Així, hi trobem l'esperit de súplica pietosa quasi infantil d'un vessant del temperament de Mozart, sempre, però, contraposat a un element inquietant (el «Salva me» després de l'esclat de la majestat divina del «Rex tremendae», el celestial «Voca me cum benedictis» sobre la por de la condemnaació del «Confutatis»). Després de les dues intervencions del «Voca me», que suggereixen l'element apaivagador de la gràcia, Mozart introdueix amb les paraules *oro supplex et acclinis* un dels passatges més enigmàtics de la seva obra, com si volgués representar la dissolució de la matèria per la desintegració de la melodia i del ritme fins al més angoixós dels silencis. De seguida, el «Lacrimosa» sembla voler iniciar una resposta, confirmar la certesa o el dubte. Sobre aquest interrogant va deixar d'escriure la mà de Mozart.

UNA «BERCEUSE DE LA MORT»?

El caràcter i l'esperit del *Rèquiem* de Gabriel Fauré contrasta fortament amb el del seu homòleg mozartià. Si fou titllat d'hedonista i de pagà per alguns dels seus contemporanis, cal situar-lo en la seva justa i singular dimensió mitjançant les paraules d'Émile Vuillermoz: «Fauré ha sabut mirar la mort de cara, tot prenent la distància necessària per assignar al nostre darrer sospir el lloc modest que ha d'ocupar en l'inexorable ordre de la naturalesa. Un alè s'extingeix, una ànima pren el vol des de la seva presó de carn, forces obscures es dissolen i es dispersen, i la vida continua. La música del *Rèquiem* harmonitza aquesta inevitable modulació de l'ésser. Sense crits, sense esglai vulgar, sense vociferacions romàntiques davant la porta del no-res. Cap terror banal no altera la raó i la dignitat de l'artista que entra serenament en el més enllà. Aquesta gran "*berceuse* de la mort" és la melodia més noble que un mortal hagi pogut cantar mai davant la seva tomba». Una opinió ratificada per les mateixes paraules del compositor francès: «El meu *Rèquiem*... s'ha dit que no expressava el terror de la mort i alguns l'han qualificat de "*berceuse* de la mort". Però és així com jo entenc la mort, com un deslliurament feliç, com una aspiració a la felicitat del més enllà, més que no pas com un trànsit dolorós... Potser he cercat, per instint, sortir de la rutina. Fa tant de temps que acompanyo a l'orgue els funerals! Jo he volgut fer una altra cosa!».

Abans d'arribar a la versió definitiva, l'obra va viure un llarg procés de gestació. El 1877, Fauré va escriure un «Libera me» per a baríton i orgue, una llarga imploració d'estil dramàtic. Aquest, però, només va figurar en una segona versió, realitzada posteriorment a la primera audició, que va tenir lloc el 16 de gener de 1888, quan va morir la mare del compositor. La versió del «Libera me» amb cor i instruments només es va conèixer el 1892 en una execució a l'església de Saint-Gervais. L'«Ofertori», acabat el 1889, també fou afegit posteriorment a la primera audició, que comportava només cinc números. Pel que fa a l'orquestració, Fauré la va anar ampliant d'audició en audició, i alguns intèrprets i musicòlegs han restaurat les versions primitives, molt més austeres. Finalment,

sembla que Fauré es va deixar convèncer pel seu editor per publicar una versió orquestral més nodrida. La seva realització va ser confiada amb tota probabilitat, totalment o parcialment, a un dels alumnes predilectes de Fauré, Roger Ducasse, amb l'aquiescència del compositor, que la signà i la va dirigir en diverses ocasions.

L'escriptura coral del *Rèquiem* és d'una perfecció única: el magistral cànon ple de misteri de l'«Ofertori» o el sublim «Amen» que corona l'«Agnus Dei» compten entre les pàgines més belles de la literatura coral de tots els temps. Com que Fauré fou un melodista nat, el *Rèquiem* és ric en inefables motius melòdics, unes vegades simples i poc desenvolupats, i unes altres, articulats en llargues frases de corbes sinuoses, sotmeses a inoïdes exquisideses harmòniques d'una dolçor misteriosa. I encara caldria esmentar el patetisme contingut de la melodia del «Libera me», acompanyada d'un obstinat rítmic, en contraposició a la tendresa angelical del «Sanctus», el «Pie Jesu» i l'«In Paradisum».

COR JOVE DE L'ORFEÓ CATALÀ

Integrat a l'Escola Coral de l'Orfeó Català, està format per cantaires d'entre 16 i 25 anys, la majoria amb formació musical des dels cors infantils de l'entitat. Combina l'activitat concertística amb la pedagògica, amb la voluntat de preparar els cantaires per al futur ingrés a l'Orfeó Català. Fundat el 1986 i dirigit per Conxita Garcia durant els primers setze anys, actualment Esteve Nabona n'és el director i Josep Bufor, el pianista.

El seu repertori inclou des de la música tradicional catalana i d'altres països fins a obres de la literatura simfonicocoral. En l'àmbit coral orquestral ha interpretat el *Gloria* i el *Magnificat* de Vivaldi, el *Te Deum* de Charpentier, *O Sing unto the Lord* i *Utrecht Te Deum* de Händel, *Magnificat* de J. S. Bach, *Missa de Sant Nicolau* de Haydn i el *Rèquiem*, el *Te Deum* i la *Missa K 192* de Mozart; *Walpurgisnacht* de Mendelssohn, *Un rèquiem alemany* de Brahms, l'*Oratori de Nadal* de Saint-Saëns, *Carmina Burana* de C. Orff i *African Sanctus* de Fanshawe.

Ha col·laborat amb l'OBC, l'Orquestra Simfònica del Vallès, l'Orquestra de Joves Intèrprets dels Països Catalans, l'Orquestra Simfònica de l'ESMUC, la Kammerphilharmonie Merck, la Frysk Jeugdorkest, l'Orquestra de Cambra Terrassa 48 i les cobles Sant Jordi-Ciutat de Barcelona, La Principal de la Bisbal i Els Montgrins.

Ha actuat en diversos festivals, com les Jornades Internacionals de Cant Coral de Barcelona, Festival Internacional de Cantonigròs i Festival de Radio France. I en diversos cicles del Palau de la Música Catalana: Palau 100, Concerts de Tarda i Cicle de Concerts Orfeó Català. Ha interpretat els *Coronation Anthems* de Händel amb l'orquestra The Sixteen sota la direcció de Harry Christophers; el *Rèquiem* de G. Fauré i el *Rèquiem* de W. A. Mozart amb l'Orquestra de Cambra Terrassa 48 i l'Orquestra Barroca Catalana. També destaquen la interpretació de l'òpera *Dido i Enees* de Purcell amb Ars Musicae Orquestra Barroca, i un programa dedicat a Charpentier amb l'Ensemble Pygmalion sota la direcció de Raphaël Pichon.

S'ha presentat arreu dels Països Catalans, i a Astúries, Canàries, Euskadi, Polònia, Alemanya, Àustria, República Txeca i Holanda. I ha compartit projectes amb altres cors joves, com el Cor de la Universitat de Viena, el Cor Albada de l'Agrupació Cor Madrigal i el Coro Ametsa Gazte d'Irun.

OCT48

Originada l'any 1987 i fundada en la seva forma i filosofia actuals l'any 2000, l'**Orquestra de Cambra Terrassa 48 (OCT48)** rep el suport de l'**Ajuntament de Terrassa**, la **Diputació de Barcelona** i de la **Generalitat de Catalunya** i ha estat premiada, entre d'altres, amb el primer premi del I Concurs de Música de Cambra de Sant Mateu de Castelló. L'**OCT48** ha realitzat concerts per tota la geografia catalana i per Espanya, ha col·laborat en importants produccions simfonicocorals i ha fet enregistraments per als segells Ars Harmonica, La mà de Guido, la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i el Centre Robert Gerhard. Destaquen també col·laboracions amb directors com Laszlo Heltay, Josep Vila, Mireia Barrera, Xavier Puig, Michael Thomas, Barry Sargent o Pep Prats;

solistes com Mireia Pintó, Gerard Claret, Daniel Ligorio, Ashan Pillai, Alba Ventura, Isabel Monar, Ara Malikian o Kai Gleusteen, i agrupacions com la Coral Cantiga, Coral Sant Jordi, el Cor de Cambra de l'Orfeó Català i Kimbala Percussions, entre d'altres.

En la seva recerca de literatura per a orquestra de cordes, l'OCT48 ha realitzat primeres audicions de nombroses obres per a aquesta formació a Catalunya i també a Europa, així com estrenes d'obres d'autors catalans com F. Cruixent i J. L. Guzman i primers enregistraments d'obres de R. Lamote de Grignon, Joan Manén i Manuel Oltra, impulsant així la difusió, recerca i globalització musicals. L'OCT48 ha explorat nous camins musicals i escènics amb la creació d'espectacles multidisciplinars de producció pròpia com *Carmen*, de Shchedrin, *Giovanni S. E.* i *Gudbranstal: les històries de Peer Gynt*, col·laboracions amb cantants com Pep Sala —en l'espectacle *Una nit amb orquestra*— i Sisa —amb qui estrenen *Arriba una cançó*— i amb formacions jazzístiques com el Manel Camp Trio. Amb la voluntat d'incentivar el coneixement i la il·lusió per la música clàssica entre els més petits l'OCT48 ha dut a terme nombroses iniciatives pedagògiques. En destaquen els espectacles infantils *Telemann i la història d'en Quixot*, *El botó de Haendel*, *Popoff*, *un compositor despistat* i *Els quadres de Hartmann*, que han estat programats per sales d'arreu de Catalunya. Atesa la gran acceptació general i el beneplàcit de la crítica vers els seus programes, l'OCT48 ha programat ininterrompudament des de l'any 2000 la seva temporada de concerts a la ciutat de Terrassa, i des de la temporada 2004-2005 és orquestra resident al nou Auditori Municipal de Terrassa, on actualment ofereix el seu cicle estable de concerts.

L'OCT48 està dirigida des del violí per Quim Térmens, músic sabadellenc que rep la seva formació violinística i musical del mestre Gonçal Comellas i dels violinistes Arkadi Futer i Michel Barta. Ha estat membre de l'Orquestra de Cambra del Palau de la Música Catalana i de l'Orquestra de Cambra Gonçal Comellas. Actualment realitza el seu treball més cambrístic dins el projecte Arcattia Collage i ha estat guardonat, entre d'altres, amb el premi Xavier Montsalvatge. En el terreny pedagògic, s'ha format amb personalitats com Sheila Nelson, Vaartan Manoogian i Mimi Zweig. Desenvolupa la seva tasca docent al Conservatori de Música de Vic com a mestre de violí i director de les seves orquestres de corda, i és convidat en xerrades sobre pedagogia, jurat de

concursos instrumentals i de cambra, director de diverses trobades d'orquestres juvenils i, com a mestre de violí, al Curs Internacional de Música Principat d'Andorra.

ESTEVE NABONA

director

Ha estat director del Cor de Cambra Ars Subtilior (1986-1992), Cor Albada de l'Agrupació Cor Madrigal (1995-2007), l'Ensemble Vocal Cambra'16 (1998-2005) i Cor de la Universitat Ramon Llull (2006-2012). Entre els anys 2000 i 2006 va ocupar el càrrec de director assistent del Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana. Actualment compagina la direcció del Cor Jove de l'Orfeó Català amb la del Cor Jove dels Països Catalans. A més a més, és el director de l'Escola Coral de l'Orfeó Català.

En la seva trajectòria com a director, ha ofert concerts arreu dels Països Catalans, Castella, Euskadi, Portugal, França, Itàlia, Bèlgica, Holanda, Luxemburg, Alemanya, Àustria i la República Txeca. També ha dirigit diversos tallers corals arreu de Catalunya, Xile, Illes Canàries, Andalusia i Astúries.

En el camp vocal-instrumental, ha dirigit diverses formacions com l'Orquestra de Cambra Terrassa 48, l'Orquestra Barroca Catalana, l'Ensemble Instrumental Cambra 16, i regularment col·labora amb l'orquestra barroca mallorquina Ars Musicae.

Des de fa uns anys, col·labora amb el projecte social i educatiu de la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música que porta el cant coral a diverses entitats i escoles del barri de Ciutat Vella, dirigint el nou Cor Juvenil de Ciutat Vella i un grup coral de la Fundació Esquitx. La temporada 2009-2010 va coordinar el projecte «From Barcelona to Mumbai» de l'Escola Coral de l'Orfeó Català i la Mehli Mehta Music Foundation de Bombai, que va consistir en diversos tallers de cant coral per a nens i nenes de 6 a 16 anys i un taller de direcció coral a Bombai l'estiu del 2010.

■ No podemos encontrar ningún catalizador común que unifique tanto los elementos musicales como el sustrato cultural, a partir del cual los compositores de todas las épocas han abordado el tema de la muerte y del más allá, como recuerdo piadoso y plegaria por los ausentes o como reflexión para los vivos, con o sin relación con la liturgia de varias comunidades religiosas, desde las misas de difuntos de los grandes polifonistas del Renacimiento, las *Exequias musicales* de Schütz o el *Actus tragicus* de Bach hasta el *Réquiem* de Mozart, *Un réquiem alemán* de Brahms, el *Réquiem* de Verdi, la *Grande messe des morts* de Berlioz, el *Réquiem* de Fauré o el *War Requiem* de Britten, por citar algunos de los más representativos.

■ EL TESTAMENTO MUSICAL DE MOZART

El *Réquiem en re menor* de Mozart, auténtico testamento musical del compositor, conmovedoramente ligado a las últimas circunstancias de su vida, nos impresiona en cada nueva audición a pesar de su gran popularidad. El problema supone que sea una obra inacabada —completada después de la muerte del compositor por su discípulo F. X. Süssmayr, aunque hay otras versiones posteriores de varios musicólogos— ha quedado básicamente resuelto por los investigadores.

La versión normativa tradicional no fue sólo obra de Süssmayr, sino que también intervino Joseph Eybler, un músico de talento amigo de Haydn y protegido de Mozart. Mozart había escrito todo el «Introitus» y el «Kyrie» y había dejado los fragmentos siguientes hasta el «Lacrimosa» indicando todas las voces y los pasajes principales y precisando algunas partes instrumentales. En el octavo compás del «Lacrimosa» el manuscrito se interrumpe (una anotación de Eybler testifica que éstas fueron las últimas notas escritas por Mozart). De los fragmentos siguientes, quedan esbozados de esta manera el «Domine Jesu Christe» y el «Hostias». De los tres últimos números no tenemos nada, pero es verosímil que fueran reconstruidos a partir de borradores o de indicaciones que desconocemos. Para el final, Süssmayr transcribió la fuga del «Kyrie» con las

palabras *cum sanctis tuis*, un procedimiento habitual, pero que probablemente habría tenido otra solución en manos de Mozart.

En opinión de Nikolaus Harnoncourt, «aunque nos haya llegado de forma fragmentaria y haya sido terminado por Süssmayr de una manera, muy a menudo, criticada, la cohesión, la concepción global y la arquitectura del conjunto de la obra me parecen muy convincentes. No puedo considerar las secciones complementarias como cuerpos extraños desde un punto de vista musical; todas ellas son, en esencia, mozartianas. Me parece imposible y absurdo creer que un compositor de segundo orden como Süssmayr haya podido por sí solo terminar el "Lacrimosa" y componer el "Sanctus", el "Benedictus" y el "Agnus Dei". [...] Para mí, estos movimientos son también de Mozart, bien porque Süssmayr dispusiera de borradores adecuados, bien porque Mozart le hubiera interpretado estos fragmentos, que habrían permanecido grabados en su memoria. La diferencia de calidad tan manifiesta entre la composición y la orquestación de Süssmayr no hace más que reforzar mis convicciones. [...] Toda la obra me da la impresión de un enfrentamiento profundamente personal, espantoso y desquiciante, en un compositor que normalmente separaba de manera admirable la vida personal de la experiencia artística».

En cuanto al trasfondo espiritual del *Réquiem*, basado en los textos latinos de la misa de difuntos católica, Alfred Einstein afirma que éste no es únicamente religioso, sino que está teñido también del espíritu masónico que había penetrado la última forma mozartiana, por el oscuro color instrumental con *corni di basso*, fagots y trombones, la adopción de ciertas tonalidades, y por una cierta dualidad entre las tinieblas del misterio y la luz de la gracia. Así, encontramos el espíritu de súplica piadosa, casi infantil, de una vertiente del temperamento de Mozart, pero siempre contrapuesta a un elemento inquietante (el «Salva me» después del estallido de la majestad divina del «Rex tremendae», el celestial «Voca me cum benedictis» sobre el miedo de la condenación del «Confutatis»). Después de las dos intervenciones del «Voca me», que sugieren el elemento apaciguador de la gracia, Mozart introduce con las palabras *oro supplex et acclinis* uno de los pasajes más enigmáticos de su obra, como si quisiera representar la disolución de la materia por la desintegración de la melodía y del ritmo hasta el más angustioso de los silencios. A continuación,

el «Lacrimosa» parece querer iniciar una respuesta, confirmar la certeza o la duda. Sobre este interrogante dejó de escribir la mano de Mozart.

¿UNA «BERCEUSE DE LA MUERTE»?

El carácter y el espíritu del *Réquiem* de Gabriel Fauré contrastan considerablemente con los de su homólogo mozartiano. Si fue tachado de hedonista y de pagano por algunos de sus contemporáneos, debe situarse en su justa y singular dimensión a través de las palabras de Émile Vuillermoz: «Fauré ha sabido mirar a la muerte a la cara, tomando la distancia necesaria para asignar a nuestro último suspiro el modesto lugar que debe ocupar en el inexorable orden de la naturaleza. Un aliento se apaga, un alma despegando desde su prisión de carne, fuerzas oscuras se disuelven y se dispersan, y la vida continúa. La música del *Réquiem* armoniza esta inevitable modulación del ser. Sin gritos, sin vulgares aspavientos, sin vociferaciones románticas a las puertas de la nada. Ningún terror banal altera la razón y la dignidad del artista que entra serenamente en el más allá. Esta gran "berceuse de la muerte" es la melodía más noble que un mortal haya podido cantar nunca ante su tumba». Una opinión refrendada por las mismas palabras del compositor francés: «Mi *Réquiem*... se ha dicho que no expresaba el terror de la muerte y algunos lo han calificado de "berceuse de la muerte". Pero es así como yo entiendo la muerte, como una liberación feliz, como una aspiración a la felicidad del más allá, más que como un tránsito doloroso... Quizás he buscado, por instinto, salir de la rutina. ¡Hace tanto tiempo que acompaño con el órgano los funerales! ¡Yo he querido hacer otra cosa!».

Antes de llegar a la versión definitiva, la obra vivió un largo proceso de gestación. En 1877, Fauré escribió un «Libera me» para barítono y órgano, una larga imploración de estilo dramático. Éste, sin embargo, sólo figuró en una segunda versión, realizada posteriormente a la primera audición, que tuvo lugar el 16 de enero de 1888, cuando murió la madre del compositor. La versión del «Libera me» con coro e instrumentos, sólo se dio a conocer en 1892 en una ejecución en la

iglesia de Saint-Gervais. El «Ofertorio», terminado en 1889, también fue añadido posteriormente a la primera audición, que incluía sólo cinco números. En cuanto a la orquestación, Fauré la fue ampliando, de audición en audición, y algunos intérpretes y musicólogos han restaurado las versiones primitivas, mucho más austeras. Finalmente, parece que Fauré se dejó convencer por su editor para publicar una versión orquestal más nutrida. Su realización fue confiada con toda probabilidad, total o parcialmente, a uno de los discípulos predilectos de Fauré, Roger Ducasse, con la aquiescencia del compositor, que la firmó y la dirigió en varias ocasiones.

La escritura coral del *Réquiem* es de una perfección única: el magistral canon lleno de misterio del «Ofertorio» o el sublime «Amén» que corona el «Agnus Dei» se cuentan entre las páginas más bellas de la literatura coral de todos los tiempos. Dado que Fauré fue un melodista nato, el *Réquiem* es rico en inefables motivos melódicos, unas veces simples y poco desarrollados y otras veces articulados en largas frases de curvas sinuosas, sometidas a inauditas exquisiteces armónicas de una dulzura misteriosa. Y aún habría que mencionar el patetismo contenido de la melodía del «Libera me», acompañada de un obstinado rítmico, en contraposición a la ternura angelical del «Sanctus», el «Pie Jesu» y el «In Paradisum».

COR JOVE DEL ORFEÓ CATALÀ

Integrado en la Escola Coral del Orfeó Català, está formado por cantores de entre 16 y 25 años, la mayoría con formación musical desde los coros infantiles de la entidad. Combina la actividad concertística con la pedagógica, con la voluntad de preparar a los cantores para el futuro ingreso en el Orfeó Català. Fundado en 1986 y dirigido por Conxita García durante los primeros dieciséis años, actualmente su director es Esteve Nabona y Josep Buforn, su pianista.

Su repertorio incluye desde la música tradicional catalana y de otros países hasta obras de la literatura sinfónico-coral. En el ámbito coral-orquestal ha interpretado *Gloria* y *Magnificat* de Vivaldi, *Te Deum* de Charpentier, *O Sing unto the Lord* y *Utrecht Te Deum* de Haendel, *Magnificat*

de J. S. Bach, *Misa de San Nicolás* de Haydn, y *Réquiem*, *Te Deum* y *Misa K 192* de Mozart; *Walpurgisnacht* de Mendelssohn, *Un réquiem alemán* de Brahms, *Oratorio de Navidad* de Saint-Saëns, *Carmina Burana* de C. Orff y *African Sanctus* de Fanshawe.

Ha colaborado con la OBC, Orquestra Simfònica del Vallès, Orquestra de Joves Intèrprets dels Països Catalans, Orquestra Simfònica de l'ESMUC, Kammerphilharmonie Merck, Frysk Jeugdorkest, Orquestra de Cambra Terrassa 48 y las coblas Sant Jordi-Ciutat de Barcelona, La Principal de la Bisbal y Els Montgrins.

Ha actuado en varios festivales, como las Jornades Internacionals de Cant Coral de Barcelona, Festival Internacional de Cantonigròs y Festival de Radio France, así como en los siguientes ciclos del Palau de la Música Catalana: Palau 100, Concerts de Tarda y Cicle de Concerts Orfeó Català. Ha interpretado los *Coronation Anthems* de Haendel con la orquesta The Sixteen bajo la dirección de Harry Christophers; el *Réquiem* de G. Fauré y el *Réquiem* de W. A. Mozart con la Orquestra de Cambra Terrassa 48 y la Orquestra Barroca Catalana. También destacan su interpretación de la ópera *Dido y Eneas* de Purcell con Ars Musicae Orquestra Barroca, y un programa dedicado a Charpentier con el Ensemble Pygmalion, bajo la dirección de Raphaël Pichon.

Se ha presentado por todos los Països Catalans, así como en Asturias, Canarias, Euskadi, Polonia, Alemania, Austria, República Checa y Holanda. Y ha compartido proyectos con otros coros jóvenes, como el Coro de la Universidad de Viena, el Cor Albada de l'Agrupació Cor Madrigal y el Coro Ametsa Gazte de Irún.

OCT48

La Orquestra de Cambra Terrassa 48 (OCT48) tiene su origen en 1987, aunque se fundó en su forma y filosofía actuales en el 2000. Cuenta con el apoyo del Ayuntamiento de Terrassa, la Diputación de Barcelona y la Generalitat de Cataluña y ha sido galardonada, entre otros, con el primer premio del I Concurs de Música de Cambra de Sant Mateu de Castelló.

La OCT48 ha ofrecido conciertos por toda la geografía catalana y española, ha colaborado en importantes producciones sinfónico-corales y ha realizado grabaciones para los sellos Ars Harmonica, La mà de Guido, la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió y para el Centre Robert Gerhard. Destacan también sus colaboraciones con directores como Laszlo Heltay, Josep Vila, Mireia Barrera, Xavier Puig, Michael Thomas, Barry Sargent o Pep Prats, solistas como Mireia Pintó, Gerard Claret, Daniel Ligorio, Ashan Pillai, Alba Ventura, Isabel Monar, Ara Malikian o Kai Gleusteen y agrupaciones como la Coral Cantiga, Coral Sant Jordi, el Cor de Cambra del Orfeó Català y Kimbala Percussions, entre otros.

En su búsqueda de literatura para orquesta de cuerdas, la OCT48 ha realizado primeras audiciones en Cataluña y Europa de numerosas obras para esta formación, así como estrenos de obras de autores catalanes como F. Cruixent, J. L. Guzmán, además de primeras grabaciones de obras de R. Lamote de Grignon, Joan Manén y Manuel Oltra, impulsando así la difusión, investigación y globalización musicales.

La OCT48 ha explorado nuevos caminos musicales y escénicos con la creación de espectáculos multidisciplinares de producción propia como *Carmen*, de Shchedrin, *Giovanni S. E.* y *Gudbranstal: las historias de Peer Gynt*; colaboraciones con cantantes como Pep Sala —en el espectáculo *Una nit amb orquestra*— y Jaume Sisa —con quien estrenan *Arriba una cançó*— amén de formaciones jazzísticas como el Manel Camp Trio.

Con la voluntad de incentivar el conocimiento y la ilusión por la música clásica entre los más pequeños, la OCT48 ha llevado a cabo numerosas iniciativas pedagógicas. Destacan los espectáculos infantiles *Telemann* y *la historia del Quijote*, *El botón de Haendel*, *Popoff*, *un compositor despistado* y *Los cuadros de Hartmann*, que han sido programados en salas de toda Cataluña. Dada la gran aceptación general y el beneplácito de la crítica que han recibido sus programas, la OCT48 ha programado ininterrumpidamente desde el año 2000 su temporada de conciertos en la ciudad de Terrassa y desde la temporada 2004-2005 es orquesta residente en el nuevo Auditori Municipal de Terrassa, donde actualmente ofrece su ciclo estable de conciertos.

La OCT48 está dirigida desde el violín por Quim Térmens, músico sabadellense que recibe su formación violinística y musical del maestro Gonçal Comellas y de los violinistas Arkadi Futer y Michel Barta. Ha sido miembro de la Orquesta de Cambra del Palau de la Música Catalana y de la Orquesta de Cambra Gonçal Comellas. Actualmente realiza su trabajo más camerístico dentro del proyecto Arcattia Collage y ha sido galardonado, entre otros, con el premio Xavier Montsalvatge. En el terreno pedagógico, se ha formado con personalidades como Sheila Nelson, Vaartan Manoogian y Mimi Zweig. Desarrolla su labor docente en el Conservatori de Música de Vic como profesor de violín y director de sus orquestas de cuerda y es invitado a charlas sobre pedagogía, jurado de concursos instrumentales y de cámara, director de varios encuentros de orquestas juveniles y como maestro de violín en el Curso Internacional de Música Principado de Andorra.

ESTEVE NABONA

director

Ha sido director del Cor de Cambra Ars Subtilior (1986-1992), Cor Albada de l'Agrupació Cor Madrigal (1995-2007), el Ensemble Vocal Cambra'16 (1998-2005) y el Cor de la Universitat Ramon Llull (2006-2012). Entre los años 2000 y 2006 ocupó el cargo de director asistente del Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana. Actualmente compagina la dirección del Cor Jove del Orfeó Català con la del Cor Jove dels Països Catalans. Además, es el director de la Escola Coral del Orfeó Català.

En su trayectoria como director, ha ofrecido conciertos por todos los Països Catalans, Castilla, Euskadi, Portugal, Francia, Italia, Bélgica, Holanda, Luxemburgo, Alemania, Austria y la República Checa. También ha dirigido varios talleres corales en Cataluña, Chile, Islas Canarias, Andalucía y Asturias.

En el campo vocal-instrumental, ha dirigido varias formaciones como la Orquestra de Cambra Terrassa 48, la Orquestra Barroca Catalana, el Ensemble Instrumental Cambra 16, y colabora regularmente con la orquesta barroca mallorquina Ars Musicae.

Desde hace unos años, participa en el proyecto social y educativo de la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música, que acerca el canto coral a entidades y escuelas del barrio de Ciutat Vella, dirigiendo el nuevo Cor Juvenil de Ciutat Vella y un grupo coral de la Fundació Esquixt. La temporada 2009-2010 coordinó el proyecto «From Barcelona to Mumbai», de la Escola Coral del Orfeó Català y la Mehli Mehta Music Foundation de Bombay, que consistió en varios talleres de canto coral para niños y niñas de 6 a 16 años y un taller de dirección coral en Bombay en el verano de 2010.

1.

2.

3.

4.

5.

6.

1. Elisenda Arquimbau, contralt
2. Pau Bordas, baix
3. Serena Sáenz, soprano (cantaire del cor)
4. Esteve Gascon, baríton
5. Ana Puche, soprano
6. David Alegret, tenor

■ There isn't any other common catalyst that brings together musical elements as much as the cultural substrate from which composers of all eras have approached the subject of death and the afterlife. With or without regard to the liturgy of different religious communities, this memory and pious prayer for the absent or reflection on the living includes the Masses for the Deceased by the great Renaissance polyphonists, Schütz's *Musikalische exequien*, Bach's *Actus tragicus*, Mozart's *Requiem*, Brahms' *Ein deutsches Requiem*, Verdi's *Messa da Requiem*, Berlioz's *Grande messe des morts*, Fauré's *Requiem* and Benjamin Britten's *War Requiem*, amongst many others.

■ THE MUSICAL LEGACY OF MOZART

Mozart's *Requiem in D minor*, a true legacy of the composer poignantly tied to the final events of his life, impresses with each new performance despite its great popularity. The problem of it being an unfinished work, completed after the composer's death by his pupil F. X. Süssmayr – although with several later versions by other musicologists –, has essentially been solved by researchers.

The traditional normative version was not only by Süssmayr, but also Eybler Joseph, a talented musician friend of Haydn and Mozart's protégé. Mozart had completed the "Introitus" and Kyrie and in the fragments following up to the "Lacrimosa" had left indications on all the voices and main passages with specifications of some of the instrumental parts. At the eighth bar of the "Lacrimosa" the manuscript is interrupted (an annotation by Eybler shows that these were indeed the last notes written by Mozart). In the following fragments, "Domine Jesu Christe" and "Hostias", only sketches remain. The last three movements are completely missing, but were most likely reconstructed from unknown drafts or indications. The flight of the "Kyrie" at the ending was transcribed by Süssmayr with the words *cum sanctis tuis*, a standard procedure that would have probably been dealt in another way by Mozart.

According to Nikolaus Harnoncourt, "Despite its fragmented form and Süssmayr's very often criticized ending, the cohesion, overall design and architecture of the whole work seem very convincing. From a musical point of view I can't consider the supporting sections as foreign bodies;

they are all essentially Mozart. It seems impossible and absurd to believe that a composer of second order such as Süssmayr was alone able to finish 'Lacrimosa' and compose 'Sanctus', 'Benedictus' and 'Agnus Dei'. [...] For me, these movements are also Mozart, maybe because Süssmayr disposed of suitable drafts or because Mozart had once played these fragments to him, and they remained engraved in his memory. The clear difference in quality of Süssmayr's composition and orchestration only reinforces my convictions. [...] The whole piece gives the impression of a deeply personal confrontation, frightening and disturbing, of a composer who usually separated in an admirable way his personal life from artistic experience."

As for the *Requiem's* spiritual background, which is based on the Latin text of the Catholic Mass for the Deceased, Alfred Einstein claims that it is not only religious but also tinged with a Masonic spirit which had penetrated Mozart's later pieces, by its instrumental dark colour with *corni di bassetto*, bassoons and trombones, the adoption of certain tones and a certain duality between the darkness of mystery and lightness of grace. There is, thus, a spirit of a pious almost childlike supplication, one aspect of Mozart's temperament, always, however, contrasting with a disturbing element (the "Salva me" after the outbreak of the divine majesty of "Rex tremendae", the heavenly "Voca me cum benedictis" on "Confutatis"s fear of condemnation). After the two interventions of "Voca me", suggesting the pacifying element of grace, Mozart introduces, with the words *oro supplex et acclinis*, one of the most enigmatic passages of his work, as if to represent the dissolution of the material through the disintegration of melody and rhythm to the most afflictive silence. Immediately, the "Lacrimosa" seems to evoke a response to confirm certainty or doubt, but Mozart stopped writing here, leaving the answer up in the air.

■ A "LULLABY OF DEATH"?

The character and spirit of the *Requiem* by Gabriel Fauré contrasts sharply with that of his counterpart Mozart. If it was labelled hedonistic and pagan by some of his contemporaries, it

must be placed in the right and just perspective through the words of Emile Vuillermoz: “Fauré has been able to look death in the face, achieving it from the necessary distance needed to allocate our last breath to the humble place it should occupy in the inexorable order of nature. A breath expires, a soul takes flight from its prison of flesh, dark forces dissolve and disperse, and life goes on. The music of his *Requiem* harmonizes this inevitable modulation of being; no screams, no vulgar frights, no romantic outcries in front of the door to nowhere. Banal horrors don't alter the right and dignity of the artist who enters peacefully into the afterlife. This great 'lullaby of death' is the noblest melody a mortal could ever have sung before his tomb”; an opinion ratified by the French composer's own words: “My *Requiem* ... they say it doesn't express the terror of death and some have called it the 'lullaby of death'. But that's how I see death, as a happy deliverance, an aspiration towards happiness beyond, rather than a painful experience... Maybe I instinctively sought to escape from routine; so many years accompanying funerals with the organ! I wanted to write something different!”

Before the final version, the work underwent a long process of gestation. In 1877, Fauré wrote a “Libera me” for baritone and organ, a long dramatic imploration. This, however, only appeared in a second version, made after its first performance, which took place on 16 January 1888, when the composer's mother died. The version of “Libera me” with choir and instruments only became known in 1892 in a performance at the Church of Saint-Gervais. The “Offertory”, completed in 1889, was also added after the first performance, which involved only five movements. As for the orchestration, Fauré continuously extended it after each hearing, and some performers and musicologists have restored the much more austere primitive versions. Finally, it seems that Fauré was persuaded by his editor to publish a more complete orchestral version. It was very probably totally or partially carried out by one of Fauré's favourite students, Roger Ducasse, with the acquiescence of the composer, who signed it and conducted it on several occasions.

The choral writing of the *Requiem* is perfectly unique: the masterful canon, full of mystery, of the “Offertory” and the sublime “Amen” that crowns the “Agnus Dei” are among the most beautiful pages of choral literature of all times. Being a born melodist, Fauré's *Requiem* is rich in

incomparable melodic motifs, some simple and undeveloped and others articulated in long curved phrases, subjected to unheard of harmonic delicacies of mysterious sweetness. And we should also mention the poignancy in the melody of “Libera me”, accompanied by a determined rhythm in contrast to the angelic tenderness of “Sanctus”, “Pie Jesu” and “In Paradisum”.

■ THE COR JOVE DE L'ORFEÓ CATALÀ

This choir is part of the Escola Coral de l'Orfeó Català and is made up of singers between 16 and 25 years, mostly previously formed as members of this entity's children's choirs. Combining performance activities with teaching, it prepares the singers for their future in the Orfeó Català. Founded in 1986 and conducted by Conxita Garcia during the first sixteen years, its current conductor is Esteve Nabona with Josep Bufor as the pianist.

Its repertoire ranges from traditional music from Catalonia and other countries to symphonic works. In the field of orchestral choirs it has performed *Gloria* and *Magnificat* by Vivaldi, *Te Deum* by Charpentier, *O Sing unto the Lord* and *Utrecht Te Deum* by Händel, *Magnificat* by J. S. Bach, *Saint Nicholas' Mass* by Haydn, and *Requiem*, *Te Deum* and *Mass K 192* by Mozart; *Walpurgisnacht* by Mendelssohn, *Ein deutsches Requiem* by Brahms, *Christmas Oratorio* by Saint-Saëns, *Carmina Burana* by C. Orff and *African Sanctus* by Fanshawe.

It has collaborated with the Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya (OBC), Orquestra Simfònica del Vallès, Orquestra de Joves Intèrprets dels Països Catalans, Orquestra Simfònica de l'Escola Superior de Música de Catalunya (ESMUC), Kammerphilharmonie Merck, Frysk Jeugdorkest, Orquestra de Cambra Terrassa 48 with the Cobles Sant Jordi-Ciutat de Barcelona, La Principal de la Bisbal and Els Montgrins.

It has performed at various festivals, including the Jornades Internacionals de Cant Coral de Barcelona, Festival Internacional de Cantonigròs and Festival de Radio France, and in several concert seasons at the Palau de la Música Catalana: Palau 100, Concerts de Tarda and Cicle de

Concerts Orfeó Català. It has performed Händel's *Coronation Anthems* with The Sixteen Orchestra conducted by Harry Christophers, Fauré's *Requiem* and Mozart's *Requiem* with the Orquestra de Cambra Terrassa 48 and Orquestra Barroca Catalana. Also of note is its performance of Purcell's opera *Dido and Aeneas* with the Orquestra Barroca Ars Musicae, and a program dedicated to Charpentier with the Ensemble Pygmalion conducted by Raphaël Pichon.

It has appeared all over Catalonia, Asturias, the Canary Islands, the Basque country, Poland, Germany, Austria, Czech Republic and Holland. It has shared projects with other young choirs such as the Chor der Universität Wien, Cor Albada de l'Agrupació Cor Madrigal and Coro Ametsa Gazte de Irún.

OCT48

Originated in 1987 and founded with its current form and philosophy in 2000, the Orquestra de Cambra Terrassa 48 (OCT48) receives support from the Terrassa Town Hall, Diputació de Barcelona and the Generalitat de Catalunya and was rewarded, among others, the first prize in the chamber music competition in San Mateo de Castelló. OCT48 has given concerts all over Catalonia and Spain and has collaborated with major symphonic and choral productions as well as recordings for the record labels Ars Harmònica, La mà de Guido, Corporació Catalana de Ràdio i Televisió and the Centre Robert Gerhard. Also worthy of mention is its collaboration with conductors such as Laszlo Heltay, Josep Vila, Mireia Barrera, Xavier Puig, Michael Thomas, Barry Sargent or Pep Prats, the soloists Mireia Pintó, Gerard Claret, Daniel Ligorio, Ashan Pillai, Alba Ventura, Isabel Monar, Ara Malikian and Kai Gleusteen, and the ensembles Coral Cantiga, Coral Sant Jordi, Cor de Cambra de l'Orfeó Català and Kimbala Percussions, amongst others.

Thanks to its research on string orchestra literature, OCT48 has premiered many works related to this both in Catalonia and the rest of Europe. This also includes pieces by Catalan artists such as

F. Cruixent and J. L. Guzman, and first recordings of works by R. Lamote de Grignon, Joan Manén and Manuel Oltra, thereby enhancing its willingness in promoting, researching and globalizing music. OCT48 has explored new musical and scenic grounds with the creation of self produced multidisciplinary shows such as *Carmen*, by Shchedrin, *Giovanni S.E.* and *Gudbranstal: les històries de Peer Gynt* and its collaboration with singers like Pep Sala in the show *Una nit amb orquestra*, and Jaume Sisa, with whom they premiered *Arriba una cançó*, as well as jazz ensembles like the Manel Camp Trio. OCT48 has produced numerous educational initiatives aiming to spread knowledge and enthusiasm towards classical music amongst children. Of special note are the children's shows *Telemann i la història d'en Quixot*, *El botó de Haendel*; *Popoff, un compositor despistat* and *Els quadres de Hartmann*, which have been scheduled for several venues throughout Catalonia. In view of the general acceptance and approval of the critics, since 2000 OCT48 has continuously programmed its concert season in Terrassa, and since 2004-2005 has been the resident orchestra at the new Auditori Municipal de Terrassa, where it also offers a regular series of concerts.

OCT48 is conducted from the violin by Quim Térmens, a musician from Sabadell who studied music and the violin with Maestro Gonzalo Comellas and the violinists Arkady Futer and Michael Barta. He has been member of the Orquestra de Cambra del Palau de la Música Catalana and Orquestra de Cambra Gonçal Comellas. He is currently working on his most chamber-like piece within the project Arcattia College and has been awarded, among others, the Xavier Montsalvatge prize. He has been formed as a teacher by figures like Sheila Nelson, Vaartan Manoogian and Mimi Zweig. He currently gives violin lessons at the Conservatori de Música de Vic where he also conducts its string orchestras, and is also invited to talks on education and juries in chamber and instrumental competitions. He has also been conductor of several youth orchestra gatherings as well as violin teacher at the Curs Internacional de Música in Andorra.

ESTEVE NABONA

conductor

He has been conductor of the Cor de Cambra Ars Subtilior (1986-1992), Cor Albada de l'Agrupació Cor Madrigal (1995-2007), Ensemble Vocal Cambra'16 (1998-2005) and Cor de la Universitat Ramon Llull (2006-2012). Between 2000 and 2006 he was the assistant conductor of the Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana. He currently conducts both the Cor Jove de l'Orfeó Català and the Cor Jove dels Països Catalans and is the director of the Escola Coral de l'Orfeó Català.

As a conductor he has given concerts all over Catalonia, Castile, the Basque Country, Portugal, France, Italy, Belgium, Netherlands, Luxembourg, Germany, Austria and the Czech Republic. He has also led several choral workshops in Catalonia, Chile, the Canary Islands, Andalusia and Asturias.

Within the vocal-instrumental field, he has conducted several ensembles such as the Terrassa 48 chamber orchestra, Orquestra Barroca Catalana and Ensemble Instrumental Cambra 16, and regularly collaborates with the baroque orchestra Ars Musicae from Mallorca.

He has been working for several years on a social and educational project of the Fundació Orfeó Català – Palau de la Música to foster choral singing in various organizations and schools in the district of Ciutat Vella in Barcelona, where he conducts the choirs of Ciutat Vella and Fundació Esquix. During the 2009-2010 season he coordinated the project "From Barcelona to Mumbai" of the Escola Coral de l'Orfeó Català and the Mehli Mehta Music Foundation in Bombay, which consisted of choral workshops for children aged 6 to 16 years, and a workshop on choral conducting in Bombay in the summer of 2010.

Solistes

MOZART

Ana Puche, soprano
Elisenda Arquimbau, contralt
David Alegret, tenor
Pau Bordas, baix

FAURÉ

Serena Sáenz, soprano (cantaire del cor)
Esteve Gascon, baríton

Cor Jove de l'Orfeó Català

Orquestra de Cambra Terrassa 48

Director: Esteve Nabona

Enregistraments realitzats en directe al Palau de la Música Catalana el 10 d'abril de 2012 pels equips tècnics de Catalunya Música (Mozart) i el 8 de maig de 2011 per Aleix Viadé (Allehop) (Fauré)

Fotografia de portada: Pepe Encinas
Fotografies del Palau de la Música: Antoni Bofill
Fotografies del cor: Molinavisuals.com
Foto David Alegret: © Korina Kaisershot.
Foto Elisenda Arquimbau: Rosa Ibáñez Julve
Foto Ana Puche: Estudi fotogràfic DeLrvEs.
Foto Esteve Nabona: Jordi Vivancos i Farràs
Foto Pau Bordas: Elisabet Bataller
Foto Esteve Gascon: Annie Bungeroth

Revisió i correcció de textos: Aibana
Productora Editorial, SL
Traduccions a l'espanyol: Paca Tomás
Traduccions a l'anglès: Joanna Thomas
Disseny de la col·lecció: Ruiz + Company
Disseny i maquetació del present volum:
Magda Bages

2013 – Copyright Producció i Edició:
COLUMN MÚSICA, SL
REF. 1CM0324
Dip. legal: B-13993-2013

COLUMN MÚSICA, SL
C/ St. Eusebi, 53, pral. 1a
08006 Barcelona
Tel.: 93 362 03 28
Fax: 93 209 45 48
www.columnamusica.com
info@columnamusica.com

WOLFGANG AMADEUS MOZART, RÈQUIEM EN RE MENOR K 626. 01 I INTROITUS. 02 II KYRIE. 03 III SEQUENZ: DIES IRAE. 04 TUBA MIRUM. 05 REX TREMENDAE. 06 RECORDARE. 07 CONFUTATIS MALEDICTIS. 08 LACRIMOSA. 09 IV OFFERTORIUM: DOMINE JESU CHRISTE. 10 HOSTIAS. 11 V SANCTUS. 12 VI BENEDICTUS. 13 VII AGNUS DEI. 14 VIII COMMUNIO: LUX AETERNA. 15 CUM SANCTIS TUIS. **GABRIEL FAURÉ**, RÈQUIEM EN RE MENOR, OP. 48: 16 I INTROIT ET KYRIE. 17 II OFFERTOIRE. 18 III SANCTUS. 19 IV PIE JESU. 20 V AGNUS DEI ET LUX AETERNA. 21 VI LIBERA ME. 22 VII IN PARADISUM

ELS VOLUMS DEL PALAU

ORFEO
CATALÀ
PALAU
DE LA
MÚSICA

COLUMNAMÚSICA

C/ Sant Eusebi, 53, pral. 1a I 08006 Barcelona
Tel.: (34) 93 362 03 28
info@columnamusic.com I www.columnamusic.com

Textos en català I Textos en español I English notes
Ref.: 1CM0324
Dipòsit legal: B-13993-2013

SGAE

